

lovaného, nezjišťuje zejména ani, že obžalovaný, jak tvrdí zmateční stížnost, zakročil u záložny ve V. o zápůjčku. Šlo by tu ostatně o zjev, s hlediska hořejších úvah pro posouzení otázky stěžovatelova zavinění zcela nerozhodný vzhledem k tomu, že by ani pak nebylo lze o něm říci, že mohl v době činu bezpečně spoléhati na to, že mu bude možno částky, jichž ze svěřených peněz použil pro své vlastní potřeby, kdykoli ihned zase uhraditi. Že podobné očekávání bylo naprosto nemístné, doznává sama zmateční stížnost tím, že v zápětí uvádí, že k realizaci (výplatě) zápůjčky nedošlo, neboť jediné podobná realizace byla by stěžovateli umožnila, aby byl následky svého od počátku svémocného a protiprávního počínání odčinil. Nalézací soud dospěl tudíž plným právem k závěru, že stěžovatel tím, když si ze svěřených peněz částky 42.543 Kč 52 h a 8055 Kč 10 h na vícekráté bez vědomí a proti vůli dotyčných činovníků, tudíž neprávem přisvojil a jich použil ke krytí svých životních potřeb, dílem pak jimi své obchodní dluhy platil, peníze ty za sebou zadržel a si je přivlastnil.

Dovolávajíc se pro stěžovatele s hlediska důvodu zmatku čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. beztrestnosti následkem účinné lítosti, má zmateční stížnost na mysli zřejmě ustanovení Šu 188 b) tr. zák., dle něhož ustanovení Šu 187 tr. zák. nemá místo mimo jiné tehdy, zavázeli se pachatel, že poškozenému v určitém čase dá náhradu, ale narovnání nedostojí a poškozený ho potom udá. Je však na biledni, že o narovnání může být řeč pouze tenkráté, když poškozený pachatelovu nabídku přijme a je srozuměn s tím, by mu náhrada poskytnuta byla až v určitém čase. V projednávaném případě narovnání poškozenými dle rozsudkového zjištění přijato nebylo, což ostatně sama zmateční stížnost opět výslovně připouští, uvádějíc, že správní výbor obou poškozených spolků trval na okamžitém složení zpronevěřených peněz a že se, když stěžovatel tak učiniti nemohl, usnesl, podati naň trestní oznámení, že tudíž, jak zmateční stížnost arci na oporu své námitky nevhodně zdůrazňuje, stěžovateli jen nepřijetím jeho závazku bylo znemožněno, navrhovaný smír dodržeti. V pravdě nedošlo dle vyličeného ani k uzavření narovnání ve smyslu Šu 186 b) tr. zák.

Čís. 1638.

Nepřátelské válečné zásoby přešly obsazením bojiště v držení státu, jehož vojsko bojiště obsadilo; přisvojení si jich vojínem jest krádeží; omyl jeho stran oprávnění věci ty si osvojiti jest omylem skutkovým (§ 2 e) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 17. května 1924, Zm II 211/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 5. března 1924, pokud jím byl obžalovaný podle Šu 259 odstavec třetí tr. ř. osvobozen od obžaloby pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 176 II. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje zmatek §u 281 čís. 9 a) tr. ř., protože nalézací soud neprávem sprostil obžalovaného z obžaloby pro zločin krádeže přisvojením si italské ručnice, 4 balíčků nábojnic a italského revolveru v ceně přes 200 Kč, domáhajíc se odsouzení obžalovaného pro zločin krádeže neb alespoň podvodu podle §u 201 c) tr. zák. Stížnost jest v podstatě odůvodněna. Soud odůvodňuje sprošťující výrok poukazem na to, že prý není vyvráceno hájení se obžalovaného, že zbraně byly opuštěny, pušku a nábojnice že si vzal na kopci u Santa Lucia, revolver pak u padlého italského důstojníka, že nejsou známy bližší okolnosti, za nichž si obžalovaný předměty přivlastnil, zejména, zda již byly v držení vojenského eráru. Byly-li však věcmi opuštěnými, jichž osvojení si vůbec trestného činu nezakládá, nebylo tu podkladu pro odsouzení. Než, jelikož šlo o nepřátelské vojenské zbraně a střelivo, tedy zásoby válečné, přešly předměty ty, obžalovaným doznáně na obsazeném bojišti sebrané, dle čl. 53 II. ujednání ze dne 29. června 1899 Haagské konference o zákonech a obyčejích války na zemi obsazením bojiště do držení státu, bojiště obsadivšího. Osvojením si těchto předmětů odňal je tudíž obžalovaný pro svůj užitek z držení a bez přivolení eráru, a nelze proto mluvit o pouhé civilně-právní okupaci, nýbrž dána jest v jednání tom objektivní skutková podstata krádeže. Postaviv se na své odchýlné stanovisko, opomenul však nalézací soud zabývatí se otázkou subjektivní viny, což padá tím více na váhu, ježto se obžalovaný hájením svým, že předměty byly opuštěny, dovolával zřejmě omylu stran oprávnění k osvojení si dotyčných zbraní, jenž jako omyl o předpisech mimo obor trestního práva ležících, tedy omyl skutkový by ovšem podle §u 2 e) tr. zák. obžalovaného vyvíňoval. Této otázky nalézací soud neřešil a opomenul také zabývatí se i další otázkou, zdali obžalovaný i v případě takového skutkového omylu přece jen nedopustil se trestného činu tím, že, byť i zbraně přisvojil si původně bez zlého úmyslu, podržel si je ještě i tehdy, když následkem vyhlášeného nařízení, by zbraně, za války nabyté, byly úřadům odvedeny, nabyt vědomosti, že stát jest vlastníkem zbraní a činí nárok na jejich vrácení. Bylo proto stížnosti potud vyhověno, že rozsudek ve výroku, stížností napadeném, byl zrušen a věc v objemu zrušení podle §u 288 čís. 3 tr. ř. vrácena první stoličce k opětovnému projednání a rozsouzení.

Čís. 1639.

Nelze mluvit ani o nevyřízení ani o překročení obžaloby (§ 281 čís. 7, 8 tr. ř.), byl-li rozsudek vynesena podle obžaloby, opravené obžalobcem při hlavním přelíčení bez námitek se strany obžalovaného.

Nástrojem ve smyslu §u 155 a) tr. zák. není ani ruka pachatelova ani jeho pěst.

Vykazuje-li čin veškeré náležitosti dokonání zločinu dle §u 153 tr. zák. a mimo to též nedokonání zločinu dle §u 155 a) tr. zák.,